

အောင်မြင်

လုံးချင်းဝတ္ထုတို

မြပုလဲခင်

ကြင်သူဝေးဝေးသွားပါနဲ့

၀ ၆ : ၇ ၂ ၀ ၆ ၅ ၀ ၂ ၇

အပိုင်း(၁)

ဝေ၏ နှလုံးသားကောက်ကြောင်းများ

ဝေ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင်လေ ...

ရွက်ဝါလေးတွေ ကြွေကျလာရင်တောင်မှ နာရှာမှာ ပဲ ဆိုပြီး ဂါဝန်လေး ဖြန့်ကာ ဖြန့်ကာနဲ့ လိုက်ဖမ်းခဲ့ ဖူးပါတယ် မောင်။

သည် လို ခံစားမှု နာမ်တရား ကင်းမဲ့နေတဲ့ ရွက်ဝါလေးတွေရဲ့ ကြွေလွင့်မှုအပေါ်မှာ တောင် သနား ကြင်နာတတ်တဲ့ ဝေဟာ ခံစားမှု ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူသားရွက်ဝါတွေရဲ့ ကြွေလွင့်မှုကို ကော ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

သည် အတိုင်းပဲ ကြည့်နေရက်မှာ တဲ့ လားဟင်။

မောင်ရယ် ...

အစွဲအလမ်းဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုဟာ အင်မတန်မှ အင်အားကြီးမားတဲ့ အရာတစ်ခု မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ လည်း ဝေ့ ပင်ကိုစိတ်ရင်းနဲ့ မောင်တို့ ကို ...

ဒါပေမဲ့ အံ့ဩဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အစွဲအလမ်းဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုဟာ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားကို တောင်မှ အနိုင်ယူနိုင်စွမ်းရှိအောင် အင်အား ကြီးမားလွန်းတယ်ဆိုတာကို ဝေ ... ဝေ ... ။

အခန်း(၁)

ဒေါသမီးလျှံဟာ ဝေပင်ကိုစိတ်ကို ဝါးမျိုသွားစေတယ်။

‘ဖြန်း’ခနဲ မြည်သံနဲ့ အတူ ဝေညာလက်ဝါးပြင်တစ်ခုလုံး ပူခနဲ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲသည် အခါမှာ ဝေ မောင့်ကို ရိုက်လိုက်မိပြီ။ မောင့်ပါးပြင်ကို ရက်စက်စွာ ရိုက်လိုက်မိပြီဆိုတဲ့ ခံစားသိဝင် လာပြီး ယူကျုံးမရ ခံစားလိုက်ရသည် ။ ဝေနှလုံးသားကို ဝေ ရိုက်နှက်မိခြင်းပါလားဆိုတာ ဝေကိုယ်ဝေထက် ဘယ်သူ ကမှ မသိနိုင်ပါဘူး မောင်။ ဒါပေမဲ့ ...

“ရှင် ညာတယ် ... လူလိမ် လူညာ၊ ဝေမေတ္တာကို လိမ်တယ်၊ လှည့်ဖြားယူတယ်”

နာကျင်သွားတဲ့ နှလုံးသားကို စွဲချက်တွေနဲ့ ထပ်မံ အကာအကွယ်ယူပြီး မောင့်ကို စွပ်စွဲလိုက်တယ်။

“မောင် ရှင်းပြတာကို ...”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မကြားချင်ဘူး၊ ဘာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့ တော့၊ လူလိမ်ဟာ လူလိမ်ပဲ”

ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားလာတဲ့ မောင့်ကို ထုရိုက်ရင်းက ရှိုက်ငင်သံတွေနဲ့ ဝေ စွဲချက်တွေ တင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်က ဝေလက်ကို ဖမ်းချုပ်ရင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးရှာပါတယ်။

“ဝေရယ် ... ဝေလက်တွေ နာကုန်ပါပြီကွယ်၊ မောင် ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပြီးမှ ဝေ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မလိုချင်ဘူး၊ ရှင့်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး၊ ရှင့်မျက်နှာလည်း မကြည့် ချင်ဘူး၊ ရှင် အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ။ ဝေ ... ဝေလေ...”

မောင်လက်ထဲမှ ဇွတ်ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး မောင်နဲ့ အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်လိုက်ဖို့ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝေ့ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းမရဘူး။ မောင်နဲ့ အဝေးဆုံးကို သယ်ဆောင်သွားဖို့ ရာကို သူတို့ ခွင့်မပြုဘူး။ မရတဲ့ အဆုံးအနီးမှာ ရှိတဲ့ ပစ်မှတ်တစ်ခုကို မှီလိုက်စဉ်မှာ ပဲ ဒူးတို့ သည် ညွတ်ကွေးလာတယ်။

“ဝေ ...”

မောင်က တွဲထူပြီး ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်စေတယ်။

“မောင်ရယ် ...”

သည်းကြွေလုမတတ် ခံစားနေရသော ဝေဒနာအစုစုကို ငြိမ်းသတ်စရာ နည်းလမ်းတွေ ရှာဖွေရင်းနဲ့ ဝေ အသက်မှန်ကန်အောင်ပင် မနည်းရှူနေရပါလား။ မောင်နဲ့ အဝေးဆုံးကို သွားဖို့ စဉ်းစားလိုက်ရုံနဲ့ တောင် ဝေ သည် လောက် ခံစားရရင် တကယ်တမ်း ဝေ မောင့်အား ခွဲခွာရပြီဆိုလျှင် ...

အို ... ဝေ ... ဝေ သေသွားနိုင်တယ်။ ဝေ မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဝေ ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်။

“ဝေ”

ဝေ့အနားမှာ ရပ်ပြီး ဝေ့ကို စိုးရိမ်မကင်း ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ မောင်။

“ဝေ”

စိုးရိမ်မကင်း ခေါ်လိုက်တဲ့ မောင့်ရဲ့ အသံဟာ ဝေဒနာလုံးသားကို အချစ်ဆိပ်တွေ လူးထားတဲ့ မြား တစ်စင်းနဲ့ ပစ်သွင်းနေသလိုပဲ မောင်ရယ်၊ ဝေဒရင်မှာ စူးနှင့် နာကျင်ရပါတယ် မောင်ရယ်။

ဪ ... မောင်ရယ်။ ရှင်ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ သိုးငယ်တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုးလေးတွေနဲ့ ဝေဒကို ကြည့်နိုင်သေးတယ်လား။

“ဝေ ... ပြန်ကြရအောင်လား”

ကမ်းလင့်လာတဲ့ မောင့်လက်ကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ပြီး ...

“ဝေ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ပါရစေ”

“ဒီအပြင်အချိန်ဆိုရင် ဝေစကားကို မောင် နားထောင်နိုင်ကောင်း နားထောင်နိုင်ပေမဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုး နေရာမျိုးမှာ တော့ ဝေကို တစ်ယောက်တည်း မောင် မထားရက်နိုင်ဘူး”

လေးကျွန်းကန်သာထဲသို့ ရေသောက်ဆင်းနေသော နေဝန်းနီသွေးကို ကြည့်ပြီး ဝေကိုပါ ရေအောက်ထဲ ဆွဲနှစ်ခေါ်သွားရင် ကောင်းမှာ ပဲဟု သည်းခြေပျက်သုဉ်းမတတ် ဖြစ်ပေါ်လာသော အတွေးကို မောင် သိရှိသွားပြီ လား။

“ထပါ ဝေ၊ နောက်မှ ဝေ စိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ ခုတော့ ဝေ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ... ပြန်ကြ ရအောင်နော်”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အကြည့်တွေနဲ့ အတူ ချောမော့ရင်း လက်မောင်းအိုးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ညင်သာစွာ ထူမလာတဲ့ မောင့်လက်များ ထဲမှာ ဝေ အရပ်ကြိုးပြတ် ပါလာတယ်။ ပြိုမယောင် မိုးလို ညိုနေတဲ့ မောင့်မျက်နှာကို အသည်းခိုက်စွာ ငေးကြည့်ရင်းမှ ...

“မောင်”

“ပြောလေ ဝေ ... ပြောပါ။ စိတ်ထဲ ရှိတာတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောလိုက်”

“မောင်ရယ် ... မီးငယ် ... မီးငယ်ဟာ မောင့်သမီးမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မဟုတ်ပါဘူးနော် မောင်၊ မောင့် သမီး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်စမ်းပါ ”

ဝေ့ရဲ့ သည်းကြွေလုမတတ် တောင်းပန်သံကို မောင် ... မောင်က ရက်စက်စိမ်းကားစွာဖြင့် ဝေ့အား တွေဝေ့စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ...

“ဒါတော့ မောင် လုံးဝ မငြင်းနိုင်ဘူး ဝေ၊ မီးငယ်ဟာ မောင့်သမီး မောင့်ဘဝ မောင့်ကမ္ဘာပါ ဝေ”

“အို ... မောင်ရယ်”

ရက်စက်လိုက်တဲ့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝေ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရပြီ ။ ရေနစ်သူအတွက် နောက်ဆုံးတွေ့ ရသော ကယ်တင်ရှင် ကောက်ရိုးမျှင်ကလေးလည်း မျောပါသွားပြီပေါ့။

“ဝေရယ် ... ဝေဟာလည်း မောင့်နှလုံးသား မောင့်အသက် မောင့်အသည်းဆိုတာ ဝေ သိသားနဲ့ ကွာ”

မောင့်စကားကို မောင့်အယုအယ အကြင်နာ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးမှု ကို ခံစားနေခဲ့ရတဲ့ ဝေဟာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ယုံကြည်လွန်းလို့ လည်း ဝေ ကြောက်လန့်ပါပြီဆိုတဲ့ မောင့်ရင်ခွင်မှာ ပဲ မျက်ရည် အိုင် ဖြစ်ထွန်းနေစေပြီကော မောင်ရယ်။

“ဝေရယ် ... မုဆိုးဖိုဆိုတာ ပြစ်မှုတစ်ခုလား၊ ဝေ့ကို ချစ်လို့ အဖြစ်မှန် ဖုံးကွယ်ထားတာကော ပြစ်မှု တစ်ခုလို့ ဝေ သတ်မှတ်တယ်လား၊ ဒီလို

ဆိုရင် ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဝေဟာ သမာဓိချိန်ခွင်လျှာပေါ်က တရားသူကြီးတစ်ဦးပဲကွယ်။ ဝေဆုံးဖြတ်မှုကို မောင်က လေးစားစွာနဲ့ လိုက်နာရမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင့်နှလုံးသား ထဲက ဝေ့ကိုတော့ မောင် တစ်သက် နှင်ထုတ်မပစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ဝေ မြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ။”

မောင်က စကားအဆုံးမှာ ဝေ့ကို အငိုက်ဖမ်းပြီး ဝေ့မျက်နှာကို ဆွဲယူ မော့စေကာ မျက်ရည်များကို တယုတယ သုတ်ပေးပြန်တယ်။

ဝေ မောင့်အယုအယမှာ တဒင်္ဂတော့ နစ်မျော မှ င်တက်သွားမိပါတယ် မောင်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်ခြည်းပဲ သတိ ရလျှင်ရချင်း ရှောင်တိမ်းပြီး မောင့်ရင်ခွင်က ထွက်လိုက်မိတယ်။ ခွဲခွာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဝေဟာ မောင့်အယု အယမှာ သာယာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ မောင်။

ဝေ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လှမ်းခဲ့မိတယ်ဆိုရင်ပဲ မောင်ကလည်း ဝေ့အပါးမှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ လာတယ်နော်။

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ ဝေ၊ ခုချိန်မှာ ဝေ သွေးပူနေ သေးတယ်၊ အိမ်ရောက်ပြီးမှ မုဆိုးဖို့ ကြီးက အပျိုစင်ကို လူပျိုဟန်ဆောင်ပြီး အချစ်လိမ်ညာယူမှုအတွက် ဘယ်လို ပုဒ်မတပ်ပြီး ဘယ်လိုစီရင်ချက် မျိုး ချနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုးကားဖို့ စီရင်ထုံးတွေ ရှာလိုက်ဦးပေါ့ ဝေရယ်နော်”

ရယ်သွမ်းသွေးပြီး တမင်ခနဲ့ နေတာလား မောင်။ ဝေ့ကို တမင် ရယ်စရာတွေ ရှာဖွေပြောနေတာလား။ ဝေ မရယ်နိုင်ပါဘူး မောင်။ ဝေ့ရင်ထဲ သောကမီးတွေ တဖြည့်ဖြည့်နဲ့ အသည်းကျွမ်းလုနေပါပြီ မောင်ရယ်။

ငှက်ပျောကျွန်းက ထွက် လာပြီး ကားရပ်ထားတဲ့ ကန်တော်သာ အဝင်ဝ ရောက်တော့ မောင်က ထုံးစံ အတိုင်း ကားပေါ်အရင်တက်ပြီးမှ ဝေ့အတွက် ရှေ့တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးတတ်တဲ့ မောင် ကားပေါ်အတက်၌

...

ဝေ ခရီးသည် ပို့အပြီး ထွက်ဟန်ပြင်နေတဲ့ မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်ကို အတင်းပြေးတက်ခဲ့လိုက်တယ်။

“ဝေ”

မောင့်အသံကြီးက ဟိန်းထွက်လာတယ်နော်။ မြင်းလှည်းနောက်ကို ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းလောက် မောင် ယောင်နနနဲ့ လိုက်ပါလာသေးတယ် မောင်ရယ်။

နောက်မှ မောင်ဟာ ကျောက်ရုပ်သဖွယ် တွေတွေကြီး ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဝေ ... ဝေ ... မျက်ရည်တကျိုးရပါပြီကော မောင်ရယ်။

နေရစ်တော့ မောင်။

တရားသူကြီးနဲ့ တရားပြိုင်ဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး ပူးတွဲနေဦးမယ်ဆိုရင် ‘ဘက်လိုက်မှု’ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မောင့်စကားနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိမဲ့ စကားနဲ့ ပဲ ရင်ထဲက ဆင်ခြေတက်လိုက်မိပါတယ် မောင်ရယ်။

ထားချင်လွန်းလို့ ထားရက်လွန်းလို့ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရယ်။

ဝေ့ ရင်ထဲမှာ နေအစင်းပေါင်းများစွာ ထွန်းလင်းနေတယ်ဆိုတာ မောင် သိမှာ ပါ။

ဪ ... အချိန်အခါ မဟုတ်ပါဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မြူတွေ ဆိုင်းနေသလား မောင်ရယ်။ ဝေ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ဘူး။

အရာရာဟာ ဝေဝါး မှန်ရီဝါးနေပါလား မောင်ရယ်။

* * *

အခန်း(၂)

လောကကြီးကို လူကြီးတစ်ဦးအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရတာကို တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိပြီး ဝေ ရယ်ခဲ့မိသည်။ ။

“အရူးမဟုတ် အကောင်းမဟုတ်နဲ့ ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာလေး ကိုယ်သတိထားပါဦး”

“ဘာဂုဏ်သိက္ခာလဲ ... ဂုဏ်သိက္ခာထဲမှာ ရယ်စရာရှိတာကို မရယ်ဘဲ မြဲစိစိနဲ့ နေပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ထိန်းသိမ်းထားရမယ်လို့ ပါသလား”

“ကတ်ဖဲ့လုပ်ပြီ”

“ဝေက ဒေါ်ဒေါ်ဒေါင်းကို ရယ်စရာအဖြစ် တမင်ကျီစယ်တာပါ။ ကိုင်း ... ဝေ သွားမယ်”

“စက်ဘီးစီးသင်ပါဆို မသင်ဘူး၊ အချိန်မမီတော့လို့ ဆိုပြီး ဆိုက်ကားနဲ့ သာ သွားနေ၊ ညည်းရတဲ့ လခ တော့ အပြုတ်ပဲ နေမှာ ”

လူကြီးပီပီ ငွေကို ခြိုးခြံချွေတာတတ်သော ဒေါ်ဒေါ်ဒေါင်းနှင့် ဝေသည် ဆန့်ကျင်ဘက်။ ညဘက်ဆို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်းကျော်သည် အထိ စာဖတ်တတ်သော ဝေနှင့် နံနက်စောစော မထတတ်သော ဝေသည် ရုံးအချိန်မီ ရောက်ရှိရေးအတွက် ရံဖန်ရံခါ ဆိုက်ကား အကူအညီနှင့် ပြေးရသည်။ ။

ထိုရုံဖန်ရုံခါတို့ များ လာသောအခါ အမြဲလိုလို ဖြစ်သွားတတ်သည် ။
ဒေါ်ဒေါ်ဒေါင်းကလည်း သူ၏ လင်ပါသားသမီးများ နှင့်
အဆင်မပြေသဖြင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို ဝေ့ အပြောင်းအရွှေ့၌
အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါပေးရာမှ ခေတ္တသောင်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဘ
ယ်အချိန်၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လာခေါ်မည် မပြောနိုင်။ ထိုအခါ၌ ‘တော်ပါပြီ
... သည် ဘဝ သည် မျှသာပဲ’ဆိုသော ဒေါ်ဒေါ်ဒေါင်းတစ်ယောက် ကော
က်ကောက်ပါ အောင် လိုက်သွားပေလိမ့်မည်။

“ဆရာမ ... ဆိုက်ကားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုက်ကား အဘယ်မျှ အစီးများ သည် မသိ၊ ဝေ့အား ဘယ်လဲဟု ပင်
မမေး၊ ဆိုက်ကားပေါ်သို့ ဝေ့ တက်ထိုင်အပြီး၌ ဆိုက်ကားဆရာသည် တ
န်းနင်းလေတော့သည် ။

“ကျွန်မသွားမဲ့နေရာ ဦးလေးက သိလို့ လား”

“သိပါတယ် ... ဆရာမ ကျွန်တော့်ဆိုက်ကားစီးတာ ဒါပါနဲ့ ဆိုရင်
သုံးခါရှိပြီပဲ”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း ရုံးချိန်မမီမှာ စိုးတာနဲ့ ”

တောင်ငူမြို့သို့ မြို့နယ်တွဲဖက်တရားသူကြီးအနေဖြင့် တာဝန်ထမ်း
သည် မှာ တစ်လမျှပင် ရှိသေးသည် ။

“ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က ချဲ့ခိုင်အမှုကိုတောင် ဆရာမပဲ စီရင်ချက်
ချပေးတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဝေအား လူသိများ နေပြီ။ တော်သေးသည် ။ ဝေအပေါ်၌ ဆိုက်ကား သမားသည် ကြည်သာစွာပင် ပြောဆိုနေသဖြင့် ဝေ စိတ်အေးရသည် ။

တရားသူကြီးများ သည် ဥပဒေပြင်ပ ဒုစရိုက်သမားများ အတွက် တော့ မုန်းတီးစရာ သတ္တဝါတစ်မျိုး ဖြစ်ပေမည်ဟု ဝေ နားလည်ထားသည် ။

သို့သော် ဝေ၌ အမှန်တရားအတွက် ဆိုလျှင် သွေးမကြောင်တတ် သော မွေးရာပါ သန္ဓေစိတ်က ပါရှိနေ သည် ။

အားကစားကွင်း၏ တောင်တက်လမ်းဖြစ်သော မင်္ဂလာလမ်းအတိုင်း ဆိုက်ကားနင်းလာသည် ။

“ဟာ ...”

“အား ...”

ဝေတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားသည် ။ တောင်ပိုင်းသစ်ထုတ်ရုံ အရှေ့၌ စက်ရှင်လမ်းမှ ချိုးကွေ့လာ သော ကားတစ်စီးနှင့် ဝေ စီးနင်း လိုက်ပါလာသော ဆိုက်ကား ရင်ဆိုင်တိုးမိသည် ။

ဆိုက်ကားဆရာက လျင်တော့ လျင်ပါသည် ။ ဆိုက်ကားကို လမ်း ဘေးသို့ ကပ်ချလိုက်သည် ။ သို့သော် ပစောက်ပုံ နှုတ်ခမ်းပဲ့နေသော ကတ္တရာလမ်းကြောင့် ဆိုက်ကားဘီးခွင်ကာ မှောက်ကျသွားသည် ။

ဝေတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည် ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ပေါက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် နှယ် ဖြစ်သွားသည် ။

ပိုဆိုးသည် က အရှက်တရား။ အရှက်တရားကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မမြင်တော့။ တော်တော့ကို ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ကျဆင်းသွားသလား။

“ကန်တော့ ... ကန်တော့ ... ဆရာမ”

ဆိုက်ကားသမားကြီးက တောင်းပန်ရင်း ဝေ့ခြင်းတောင်းထဲသို့ ပြန်
ကောက်ထည့်ပေးရန် ကြိုးစား သည် ။

“ဟာ ... ထလို့ မရဘူး ထင်တယ်၊ ခြေပွတ်တိုင်များ လည်သွားသ
လား၊ ကျွန်တော် တွဲထူပါရစေနော်”

“အို ...”

ဝေ မြေပြင်ပေါ်မှ ထရန် အခက်အခဲ ရှိနေစဉ်မှာ ပဲ ဝေ့အပါးကို လူ
တစ်ဦး ရောက်လာတယ်။

ထိုလူရဲ့ အသံဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပေမဲ့ ခွန်အားကြီးမားတဲ့ အား
အင်တစ်မျိုး ပါရှိနေတယ်ဆိုတာ ဝေ သိလိုက်ရတယ်။

ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဝေဟာ အသံရှင်ကို မော့ကြည့်ပြီး သူ့အကူ
အညီကို ယူလိုတဲ့ ဆန္ဒတွေ အလို အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာလို့ ပဲ။

“ဖြည်းဖြည်း”

ဝေ့ကို သူက ကူညီညာပြီး တွဲတယ်။

“အရေးပေါ် သွားလိုက်မှ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မကို နီးရာဆေးခန်း တစ်ခုခုကို ပို့ပေး
ပါ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဒီနားက ဆေးခန်းပဲ သွားလိုက်ရအောင်၊ ဆိုက်
ကားဆရာ ... ခင်ဗျားကော ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ၊ ရော့ ... ရော့ ... ဆရာမခြင်း”

ဝေ့ကို စူပါရဖ်ရဲ့ ရှေ့ခန်းကို တင်ပေးတော့မှ ဝေတို့ ဆိုက်ကားနဲ့ တို

ကံမိမလို ဖြစ်တဲ့ ကားပဲလို့ သိလိုက်ရ တယ်။

“ထိုင်လို့ အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော့ ... ဆိုက်ကားဆရာကြီးရေ၊ ဒီနေ့ ဆိုက်ကားမထွက်နိုင်ရင် အံ့ နာခ ပြုတ်နေဦးမယ်”

ဝေ့ ခြေထောက်အနာကို မေ့လျော့သွားပြီး လူစိမ်း၏ အပြုအမူကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်မိတယ်။

သူဟာ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို နှိုက်ပြီး ရေတွက်ခြင်းမရှိဘဲနဲ့ ဆိုက်ကားသမားကို ပေးလိုက်တယ်။ အနှမြော့ မရှိဘူးလား၊ ဘယ်လောက် ချမ်းသာနေလို့ လဲ။ ပြီးတော့ ကားက ဟွန်းပေးပြီး လာတာ။ လမ်းကြောင်းမမှားသကဲ့သို့ ဆိုက်ကားကလည်း မမှားဘူး။ ကတ္တရာလမ်းရဲ့ အနားပဲ့မှုကြောင့် ဆိုက်ကားဘီးကျပြီး ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ဘယ်သူ့အမှားမှ မဟုတ်လို့ လျော်ကြေး ပေးဖို့ မလိုဘူးလို့ ဝေ့က သမာသမတ်ကျစွာ တွေးလိုက်မိတယ်။

“ရပါတယ် ဆရာ ... မယူပါဘူး”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ ... ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ၊ ခင်ဗျားသား အားရင်သာ ကျွန်တော့်ခြံထဲ မြက်လာရှင်းဖို့ လွှတ်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကားပိုင်ရှင်က ဆိုက်ကားသမားရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲအထိ ပိုက်ဆံအခေါက်လိုက်ကို ထည့်ပေးလိုက်ပြီး မှ သူမှာ ချင်တာကို မှာ ပြီး ကားပေါ်ကို တက်လိုက်လာတယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ဝေ့အား အေးမြ

သော အပြုံး ဖြင့် ...

“ခြေထောက် နာနေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခဏပါ ... ရှေ့နားမှာ ဆေးခန်းရှိတယ်”

စက်ရှင်လမ်းအတိုင်း ကားမောင်းလာတော့ ဝေ့ရုံးနဲ့ နီးနေပြီ။
လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာလောက်က ခြံတစ်ခြံက ဆိုင်းဘုတ်ကို ဝေ
သတိပြုမိလိုက်တယ်။

ဪ ... ဝေ မြင်တွေ့နေကျ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးပဲ။

ဒေါက်တာရဲနီ (အမ်ဘီဘီအက်စ် - ရန်ကုန်) M.Med.Sc (Ortho) ဟူ
၍ ဖြစ်သည် ။

“တီတီ ... တီတီ”

“ဟာ ... လူလေး၊ ဘာကျန်ခဲ့လို့ လဲ”

ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးတစ်ဦးက ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရ
င်း မေးလိုက်သည် ။

“လူနာပါလာလို့ အဘ”

ဆေးခန်းသဖွယ် ဖွင့်ထားသော ကားဂိုဒေါင်သဏ္ဍာန်လိုမျိုး အဆောက်အအုံလေးရှေ့၌ ကားထိုးရပ် လိုက်ပြီး သူက လျင်မြန်စွာ ဆင်းလိုက်
သည် ။ ပြီးတော့ ဝေဘက် တံခါးဆီသို့ ကွေ့ပတ် လာပြီး ဖွင့်ကာ ...

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းနော်၊ ကျွန်တော့်ကို တွဲခွင့်ပြုပါ”

မလိုအပ်သောစကားကို အပိုလုပ်ပြီး ပြောနေပြန်ပြီ။ တကယ်ဆို
ညာဘက် ခြေချင်းဝတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်မှုကြောင့် ခြေထောက် ထော

က်၍ မရသော လူနာအား သူပဲ ကားပေါ် တွဲတင်ပေးခဲ့သည်။ ။ ယခု သူပဲ ချပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ ။

ဝေ တုံ့ပြန်မှု မပေးသောအခါ သူကပင် ဝေအား တွဲထူပေးလေသည်။ ။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး၏ တွဲထူ ဖေးမမှုကို ဝေ မခံလိုပါ။

သို့သော် ...

မျက်ရည်ဝဲလောက်အောင် နာကျင်နေမှုကို ဝေ အန်တုနိုင်ပါအံ့နည်း။ ။

“ကျွတ် ... ကျွတ်”

လူနာစမ်းသပ်ခုတင်ပေါ် တင်ပေးရင်း တိတ်ဆိတ်နေသော နေရာ၊ ဆရာဝန်တစ်ဦးမျှပင် မတွေ့သော ကြောင့် ...

“ဆရာဝန်ကော”

“ကျွန်တော်ပဲ ... ဒါကျွန်တော့်ဆေးခန်းပါ။ ကျွန်တော့်ပယောဂကြောင့် ဖြစ်သွားတဲ့ လူနာအတွက် ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ကုပေးပါရစေ ... ခွင့်ပြုပါ”

ဝေ ရုတ်တရက်တော့ အံ့သွားသင့်သွားရသည်။ ။ ဝေမှ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားဘဲ။

ဝေ့ ခြေထောက်ကို ညင်သာစွာကိုင်တွယ်နေသော သူ့အသွင်သည် စိတ်ရှည်သော ဝါသနာထုံသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ ပုံပန်းမျိုးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ။

“နာသလား”

“အင်း ...”

“ဒီလိုကော”

“ဟင့်အင်း”

“သေချာတယ် ... အဆစ်လွဲသွားပြီ၊ ခင်ဗျား ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ရအောင်”

“သေချာတယ်ဆိုရင်လည်း ရိုက်မနေနဲ့ တော့ပေါ့ ဒေါက်တာ၊ ဆေးရုံ ကို ကျွန်မ မသွားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နဲ့ ကျွန်မ လျှောက်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ခု ဒေါက်တာက ဘာကုသမှုမှ မပေးနိုင်ဘူးလား”

သူနှင့် ဝေ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် အသံကဲ့သို့ ပင် ဆွဲဆောင်မှုတစ်ရပ် ရှိနေပြီဟု ရင်ခုန်သံနှုန်း မြန်လာသော ဝေအ နေဖြင့် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

“ပတ်တီးစည်းထားရလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ အနားယူပြီး ငါးရက်လောက်တော့ ငြိမ်ငြိမ်နေ ရမှာ ပဲ၊ ဆေးခွင့်အတွက် ခက်နေမှာ စိုးလို့ ဆေးရုံသွားလိုက်ရင် အဆင်ပြေမလားလို့ ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ဒါဝေကိစ္စပါ”

ခက်သည် က သည် ‘ဝေ’ မိမိကိုယ်ကို ကျွန်မဟု သုံးရန် ခက်ခဲတတ် သော ဝေအတွက် သုံးနှုန်းနေကျ အတိုင်း ဝေဟု သုံးစွဲလိုက်မိသည်။

“ကောင်းပါပြီလေ ... ဒါကတော့ ဝေသဘောပါ၊ ကျွန်တော်က စေတ နာနဲ့ ”

ဝေအား စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသော ဒေါက်တာရဲနီကို

ဝေ မျက်မှောင်ချိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ၊ ဝေဒဏ်ရာကို ဒီနေ့ ကုဦးမှာ လား”

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး၏ ယောင်ချာချာဖြစ်မှုကို ဝေ မကြာခဏ ကြုံဖူးပါသည်။ ။

သူက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ရုံပြုံးလိုက်ပြီး ...

“တခြား ဘယ်နေရာမှာ ကော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် ရှိသေးသလဲ”

ဒူးဆစ်၌ ပွန်းပဲ့သွားသည် ကို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေသော ခံစားမှုကြောင့် ဝေ လှန်ကြည့်စရာမလိုဘဲ သိနေပါသည်။ ။ သို့သော် ဤ ဆရာဝန်ကိုတော့ မပြောရဲပါချေ။ အိမ်ရောက်မှ ပဲ ဆေးထည့်လိုက် တော့မည်။

“မရှိပါဘူး”

ဒေါက်တာရဲနီက ဝေ ခြေထောက်စည်းရန်အတွက် လိုအပ်သည် တို့ ကို ယူရင်း ဝေကို အကဲခတ်လိုက် သည်။ ။ သူ့အကြည့်က စူးရှသည်။ ။ လူ ပျိုရိုင်းတစ်ဦး၏ မျက်လုံးရိုင်းမျိုးဟု ဝေ အလိုလို သိရှိခံစားနေရသည်။ ။

“ဒေါက်တာ”

“အင်”

“ဝေဒဏ်ရာက မျက်နှာမှာ မဟုတ်ဘူး လေ ... ခြေထောက်မှာ ရှင့်”

ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သော ဝေစိတ်နှင့် ကျောင်းသူဘဝက ငမ်းကြောထူသော ကိုနောက်ပိုးတို့ ကို လှောင်ပြောင်နေကျ အကျင့်က လေးကလည်း ပါရှိနေဆဲဖြစ်ရာ တမင်ရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအခါ သူ၏ မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ‘ဟဲခနဲ’ တစ်ချက်ရယ်လိုက်

သည် ။

ပြီးမှ အရှက်ပြေ ...

“ခင်ဗျားဝေဒနာရဲ့ အတိမ်အနက်ကို တွေ့မြင်နိုင်တဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကို လေ့လာနေတာပါ”

“ဆင်ခြေချည်းပဲ” ဟု ဝေ့စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်သည် ။

သို့သော် ...

“ဆရာဝန် အောက်မေ့ပါတယ်၊ အခုမှ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဆရာနဲ့ လာတွေ့တော့တယ် ...ဒုက္ခ”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြောချလိုက်သည် ။

‘အဟက်’ဟု သူက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ ဝေ့ခြေထောက် အား သေချာသေသပ်စွာ ပတ်တီးစည်းပေးလေသည် ။

“ဒီခြေထောက်ကို မထောက်ရသေးဘူး၊ အဖော်တစ်ဦး၊ ဒါမှ မဟုတ်တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကို အားပြုပြီးတော့မှ မလွဲမရှောင်သာ ကိစ္စမျိုးကိုသာ လုပ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

ဝေက အမှန်တကယ် ရိုကျိုးစွာ ဖြေခြင်းဖြစ်သည် ။ ဤသည် ကို သူက ခန့် သည် ဟု ထင်သွားပုံနှင့် ဝေ့အား မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ ဆေးထိုးအပ်ကို ပြင်ရာ ...

“ကျွန်မ ဆေးမထိုးဘူးနော် ဒေါက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပါနဲ့ ၊ ကျွန်မမှာ မတည့်တဲ့ ဆေးတွေက များ နေလို့ ပါ”

“ဘာလဲ ... အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး ကြောက်လို့ လား၊ စိတ်ချပါ တစ်ခါသုံးချည်းပဲ သုံးပါတယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူး ... တကယ် မတည့်တာ”

သူနာပြုမရှိ၊ မိမိကလည်း အဖော်မပါဘဲ ဆေးထိုးခံရဖို့ ကို ဝေ တွန့် ဆုတ်မိသည် မှာ အမှန်ပင်။

“ဒါဖြင့် မတည့်တဲ့ ဆေးတွေ ရွတ်ပြပါဦး”

ဝေလည်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့သမျှ ဆေးများကို ရွတ်ပြလိုက်သည် ။

“ဟာ ... များ လှချည်လား၊ ကဲပါ ... မောပါတယ်၊ ရွတ်ပြမနေနဲ့ တော့၊ သောက်ဆေးပဲ ပေးတော့မယ်၊ တစ်နေ့ လေးကြိမ် သောက်ရမယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ဝေက ဝမ်းသာအားရပင် ဖြေလိုက်သည် ။ ဆရာဝန်က ပြုံးသည် ။ တော်တော် သဘောကောင်းပုံရသည့် ဆရာဝန်ဟု ဝေက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည် ။ ဆရာဝန်၏ အတွေး၌ ဝေ ဆေးမထိုးချင်သည် မှာ ဘာကြောင့် နည်းဟု သိကောင်းသိနေသည့် ပုံ။

“ခြေထောက် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“နာလို့ ထုံတောင် ထုံနေပြီ”

“အေးရင် ကိုက်လိမ့်မယ်၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ၊ တကယ်လို့ သိပ်ကို ခံရခက်နေရင် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက် လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝေအား သူ၏ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ရေးပြီး ကမ်းပေးလိုက်သည် ။ ဝေ

လည်း ဆေးများ နှင့် အတူ ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ဆေးကုသမှု အတွက် ပိုက်ဆံ ပေးသင့်မသင့် ချိန်ဆလိုက်သည်။ ။

“ဟို ... ဆေးဖိုး ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်က ပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ။

“အားမနာပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ် ... ပြောပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ကျွန်တော့်ပယောဂ မကင်းတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ် ... ဒါကြောင့် ပါ။ ကိုင်း ... ကျွန်တော်လည်း ဂျူတီဝင်စရာရှိတယ်။ အဲဒါ ... ဝေ ... အဲ ... နာမည်အပြည့်အစုံ မသိသေးလို့ ဝေလို့ ခေါ်တာ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဝေက ပြုံးကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

“မရဘူး”

“ဗျာ”

“ကျွန်မနာမည် အပြည့်အစုံပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါ”

“ကျွန်မနာမည် အပြည့်အစုံက ဝေတဲ့ ”

“ဟောဗျာ ... ကျွန်တော်က အဟုတ်အောက်မေ့လို့ ”

ဆရာဝန်မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ ။

“ဝေ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ပို့မဲ့ပို့ ကူးတို့ ရောက်အောင် ပို့ပေးပေတော့ရှင်၊ ဒီနားက တရားရုံးကိုပါ ဒေါက်တာ ဝင်ပေးပါ”

“အမှုဖွင့်မလို့ လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကားမောင်းကြမ်းမှုကြောင့် ကျွန်မရဲ့ နစ်နာမှုအတွက် လျော်ကြေးအဖြစ် ဒေါက်တာ ကိုယ်တိုင် ခွင့်သွားတိုင်ပေးရမယ်”

ဆရာဝန်က ပြုံးကာ ဝေအား တွဲသည် ။ ဝေက သူ့အကူအညီဖြင့် ကားပေါ်သို့ ရောက်ရပြန်သည် ။

“ဘယ်လို တိုင်ပေးရမလဲ”

“အဲဒီက တွဲဖက်တရားသူကြီးရဲ့ ရုံးခန်းကို သွားပေးပါ။ ဝေကို ခွင့်ငါးရက် ပေးဖို့ ပါ။ လိုအပ်ရင် ဆေးခွင့် ကို ဝေခြေထောက် ပြန်ကောင်းပြီးမှ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်လို့ ဒေါက်တာကိုယ်တိုင် သက်သေခံပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

မလှမ်းမကမ်းရှိ ခရိုင်တရားရုံးရှေ့၌ ဆရာဝန်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည် ။

“ဝေရာထူးက”

“တောင်ငူခရိုင် တရားရုံး တွဲဖက်တရားသူကြီးပါပဲ”

“လေးစားပါတယ် ဒေါ်ဝေ”

သူ၏ မျက်နှာပြင်၌ အထင်ကြီးမှု အရေးအကြောင်းများကို ဝေ ဖတ်မိလိုက်သည် ။ သူ၏ နောက်ကျော ပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဝေ ပြုံးမိသည် ။

ဆရာဝန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဟိတ်ဟန်မများ ဘဲ သွက်လက်ချက်ချာ ရည်မွန်ကာ သဘောကောင်းပုံရ သော ဒေါက်တာရဲနီသည် ဝေအား ထိုအချိန်မှ စ၍ စိုးမိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ...။

အခန်း(၃)

ဧည့်ခန်းဒရင်းဘက်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ အနားယူရင်း စာအုပ်များ နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့နေသော ဝေသည် သူ့အား မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ။

သူ ... ဆရာဝန် ဒေါက်တာရဲနီ၊ နံနက်ကပင် မိမိအား အိမ်တိုင်ရာ ရောက် လိုက်ပို့ပေးသည်။ ။ ယခုညနေ ညီအစ်ကို မသိတသိ နေဝင်ရီတ ရောအချိန်လေး၌ ရောက်ချလာသည်။ ။

“ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ ... အရမ်းကိုက်နေသလား”

“ဟင် ... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဝေ ရောဂါကို မေ့နေတယ်၊ မကိုက်ဘူး ထင်တယ်”

ဝေ၏ ခပ်ကြောင်ကြောင်စကားကြောင့် ဆရာဝန်က သူ့နဖူး သူရိုက်ကာ ...

“ဟောဗျာ ... တော်တော်စိုးရိမ်ရမဲ့ပုံပဲ”

“ဝေ ထမင်းစားပြီးကတည်းက အိပ်ပျော်သွားတာ၊ နိုးလာတော့လည်း ဆေးသောက်ပြီး စာဖတ်နေ တာနဲ့ ရောဂါကို မေ့နေတယ်”

ဝေက အေးဆေးစွာပင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒေါက်တာ တမင်လာတာ၊ သိပ်ကိုက်ခဲရင် သောက်ဖို့ ဆေးနဲ့ မနက် ဖြန့်အတွက် ဆေးရယ် လာပို့တာ”

“ဟာ ... အားနာစရာကြီး”

ဆေးကို တစ်ရက်ချင်းလာ၍ လီပေးသော ဆရာဝန်ကို ဝေ ဘယ်လို မှတ်ယူရမှာ ပါလိမ့်။ ဆေးဖိုးဝါးခ ယူလျှင်တော့ တော်တော်ရိတ်သည့် ဆရာဝန်ဟု ပြောနိုင်သည် ။ ယခုတော့ ဆေးဖိုးဝါးခမယူဘဲ စေတနာ သက်သက်ဆိုတော့ ... အင်း ... စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြို လိုက်နေပြီ ဟု ဆိုရမည်လား။ ဝေ ရင်ခုန်သံ သံစဉ် ကလေး အနည်းငယ် ဆူဆူညံ ညံ ဖြစ်လာသည် ။

“ဟော ... မောင်ရင် ဆရာဝန်လေး ရောက်နေပါလား၊ လက်ဖက်သုပ်လေး သုံးဆောင်သွားပါဦး၊ လူမမာလေ ... ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ရတာနဲ့ တကယ့်လူမမာကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ စားချင်တာတွေကို အဒေါ်ကို ပူဆာနေတော့တာပဲ”

ဝေက ...

“အို ... ဒေါ်ဒေါ်ဒေါင်းကလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဝေ၊ ဆင်ဖြူတော် မှီပြီး ကြံစုပ်ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်က လက်ဖက်သုပ် သိပ်ကြိုက်တာ၊ လုပ်ပေးမဲ့ အိမ်ရှင်မက မရှိ၊ ထမင်းကလည်း ဆိုင်ထမင်းဟင်းဆိုတော့ အိမ်လက်ရာလေးတွေကို ဧည့်သည် လုပ်စားရတဲ့ အခါ တယ်ခံတွင်းတွေ တာပဲ”

ဝေ့ကို မသိမသာကြည့်ရင်း ဒေါ်ဒေါ်ဒေါင်းအား ပြောလိုက်ပုံကို ဝေက မရိပ်မိဘဲ မရှိ၊ ရိပ်မိပါသည် ။ သူ၏ စကားအသွားအလာ၏ အဓိက

က အိမ်ရှင်မ မရှိသော လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်ကြောင်းသာ ဖြစ်ချေသည်။ ။

“အိုကွယ် ... အိမ်ရှင်မကို ခေါ်လာရောပေါ့”

ဒေါ်ဒေါ်ဒေါင်းက ဘုမသိဘမသိ မီးလောင်ရာ လေပင့်ပေးသကဲ့သို့ ရှိသွားသည်။ ။

“ခေါ်လာစရာ အိမ်ရှင်မ၊ မှ မရှိဘဲ၊ ကျွန်တော်က လူပျိုလူလွတ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဆရာဝန်တော့ ဖိုးကျိုင်းတုတ် ဖြစ်သွားပြီ။ ဝေက ရေခွေးကြမ်း အသာငှဲပေးရင်း ...

“သုံးဆောင်ပါဦး ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ။ ဝေရော ဒေါ်လေးပါ ကျွန်တော်လာလိုက်လို့ ဝေ စားချင်တဲ့ လက်ဖက် နည်းသွားပါဦးမယ်”

“စားပါ ဆရာဝန်လေး ... အားမနာနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ထပ်သုပ်ပေးမယ်”

“မသုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်... လုံလောက်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဂေါ်ဖီ၊ ခရမ်းချဉ်းသီး၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ကြက်သွန်ဖြူလေးများ နှင့် အစာပလာများကို ရောသုပ်ထားသော လက်ဖက်သုပ်ကို ဆရာဝန်က တစ်ဇွန်းခပ်စားသည်။ ။

ဝေ့ရင်ထဲ သဘောကျသွားသည်။ ။ အခြားဆရာဝန်တွေကဲ့သို့ ဟိတ်ဟန်မရှိ၊ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ကချင်ပုဆိုးကွက်လေး ဝတ်ထားသည်။ ။ ပုံစံက ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦးနှင့် ပင် ခပ်ဆင်ဆင် တူသယောင်ယောင်။

“ကားသံမကြားလိုက်လို့ ဆရာဝန်လေး ရောက်နေမှန်းတောင် မသိ

လိုက်ရဘူး”

“ကျွန်တော် စက်ဘီးနဲ့ လာတာပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ ... ကောင်းတာပေါ့၊ မရွှေဝေကို ဆိုက်ကားခ ကုန်လွန်းလို့ စက်ဘီးစီးသင်ပါဆိုတာလည်း ပြောမရဘူး”

“အသက်ကြီးမှ စက်ဘီးစီး သင်ရတာ အမျိုးသမီးတွေက မရဲကြဘူး”

ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ဝေ့အား စက်ဘီးစီး သင်စေချင်ပုံမရ။ သူ့သင်ပေးပါမည် ဟူ၍ မျှပင် လောကွတ်ချော် နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

“ဪ ... ဝေ့အတွက် ဆေးခွင့်တစ်ပတ် ကျွန်တော် လုပ်လာပေးတယ်”

“ဟင် ...”

“ပိုကောင်းတာပေါ့ ဝေ၊ လိုအပ်ရင် တင်ပြနိုင်တာပေါ့၊ ဟော ... ဝေ့ရုံးက သတင်းမေး လာကြတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် ... ဆေးခန်းဖွင့်ရဦးမယ်”

“ဟို ... ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“မလိုပါဘူးဗျာ ... မနက်ဖြန် ကျွန်တော်လာခဲ့ဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး ... အေး”

ဆရာဝန်က ထအပြန် ရုံးက အဖွဲ့သားတွေက တစုတဝေးတည်း ဝင်လာကြသည်။ ။

ပြောမနာ ဆိုမနာလည်း ဖြစ်၊ ရာထူးလည်း တူ သူငယ်ချင်း ဥပဒေအရာရှိ ဆွေက ...

“ဘယ်နှယ့်လဲ ... ကေတုမတီ မင်းနေပြည်တော်ဟောင်းက ဘူမိနက်သန် ဖူးစာမှန်တဲ့ နယ်မြေ ဖြစ်နေ ပြီလား မိဝေ”

“တော်စမ်းပါ မိဆွေရာ၊ သူ့ပယောဂ မကင်းလို့ ကူညီနေတာကို”

အခြားသူများ လည်း ပါလာသဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားစပြတ်သွားကြသည်။ ။ သို့သော် မိဆွေ၏ မျက်လုံးက မိမိအား နောက်ပြောင်ကျီစယ်သော အရောင်များ ထွက်လျက် ...

‘နေနှင့် ဦးပေါ့ မိဝေရာ’ ဟု လည်း ပြောကြားနေသယောင်ယောင်။

ဝေက မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက် ရုံးအဖွဲ့သားများ နှင့် အာလာပသလ္လာပ ပြောရင်း ...

“ဒေါက်တာရဲနီက ဒီကိုရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ အဲ ... သုံးလလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ စေတနာ စိတ်ရင်း သိပ်ကောင်းတာ၊ ဟိတ်ဟန်လဲ သိပ်မရှိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝါးဖက်ဦးထုပ်တစ်လုံးဆောင်းပြီး စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်း ဆေးလိုက်ကုချင်ကုနေတာပဲ၊ နီးစပ်ရာ ရွာတွေက လူနာဟောင်းတွေဆီကိုလည်း သတင်းမေး ရောက်ချင်ရောက်နေတာ၊ ရောက်တာ မကြာသေးဘဲ သူ့သတင်းက မွှေးပျံ့သားပဲ၊ တကယ့်စေတနာ ဆရာဝန်ကြီးပဲ”

ဝေတို့ ဌာနမှ ရုံးအုပ်ကြီးက ဒေါက်တာရဲနီ၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေလေတော့ သည်။ ။

“ကြားလား မိဝေ ... စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ နော်”

မိဆွေက အနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး စလိုက်သေးသည်။ ။ ဝေက ‘နင် ယူလိုက်ပါလား’ဟု ပြောပြီး သူမ ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“အာလာလာ ... ယူချင်တာပေါ့၊ အိမ်ကဟာကြီး ဘယ်ချောင်ထိုးရမှ

နိုး မသိလို့ ”

“တိုင်ပြောမယ်”

ဝေ တဒင်္ဂတော့ ဝေဒနာကို မေ့နေမိသည် ။ သတင်းမေးလာသူတွေ ပြန်သွားသောအခါမှ ဝေ ဝေဒနာ တက်တော့သည် ။

ထိုဝေဒနာထဲတွင် ဆရာဝန်၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုနှင့် အဓိပ္ပာယ် ရှိသော သူ၏ မျက်လုံးများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေသော ဝေဒနာက အဆိုးရွားဆုံးပင်။

* * *